

Fővárosi Ítéltábla

13.Gf.40.274/2010/7.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla az Óvári és Társai Ügyvédi Iroda (1123 Budapest, Kékgolyó u. 6. szám, ügyintéző: dr. Óvári Győző ügyvéd) által képviselt felperesnek a Gárdos, Füredi, Mosonyi, Tomori Ügyvédi Iroda (1056 Budapest, Váci utca 81. szám, ügyintéző: dr. Mosonyi Richárd ügyvéd) által képviselt alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. március 19-én kelt 15.G.40.868/2008/23. számú ítélete ellen az alperes részéről 17. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 490.000 (Négyszázkilencvenezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes és az alperes jogelődje (a továbbiakban: alperes) által 1999. november 2-án megkötött szerződés alapján az alperes ügyfélszámla, értékpapírszámla és értékpapír letéti számla vezetésére vállalt szolgáltatási kötelezettséget. A perben nem álló K. A. 2001. április 25-én 800.000 forintot, és a perben nem álló B. K. 2002. március 26-án 200.000 forintot készpénzben befizetett a felperesnek az alperesnél vezetett számlájára. A perben nem álló B. Interinvest Ltd. (a továbbiakban: B. Ltd.) a ... Rt.-nél vezetett számlájáról 2002. május 31-én 25.000.000 forintot utalt át a felperes számlájára.

A felperes javára a fentiek szerint jóváírt 26.000.000 forint az alperes - perben nem álló -ügyfeleinek bankszámláin kezelt bankszámlapénzből származott, amelyek a rendelkezésre jogosultak megbízása nélkül kerültek átutalásra a B. Ltd. bankszámlájára.

A fenti befizetésekhez kapcsolódóan a felek több egyeztetést is lefolytattak, amelyek alkalmával a felperes időközben elhunyt ügyvezetője (P. T.), valamint a felperes jogi képviselője írásban is nyilatkozott arról, hogy a fenti befizetésekről nincs tudomása. A Fővárosi Bíróság előtt 4.B.728/2005. szám alatt indult büntető eljárásban néhai P. T. tanúként azt vallotta, hogy a felperes számlájára érkezett fenti átutalások egyikéről sem tud.

Az alperes 2006. október 13-án indított viszontkeresetet a felperessel szemben, amelyben kérte, hogy az elsőfokú bíróság kötelezze a felperest a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 361. §-a alapján 26.000.000 forint és járulékainak megfizetésére. Kérelmének indokaként előadta, hogy a 25.000.000 forint átutalása és az 1.000.000 forint készpénzbefizetések az alperesnél történt bűncselekményekkel összefüggésben végrehajtott szabálytalan számlaterhelések következtében történtek. A felperes a fenti összegekkel jogalap nélkül gazdagodott, mert a felperes és az átutalást, befizetéseket végző személyek

között nem volt olyan jogviszony, amely a fizetések alapjául szolgált. A felperes a jogosulatlan jóváírás eredményeként az alperes rovására gazdagodott, mert - az alperesnek a megterhelt számlák tulajdonosával szembeni számlaviszonyból fakadó helytállási kötelezettsége miatt - az alperesnél következett be az a vagyoni hátrány, amely a felperesnél előnyként jelent meg.

Az alperes előadta, hogy K. A. 2002. május 14-től kezdődően 2003. május 5-éig az ügyfelei befektetésére szánt pénzeszközeinek eltulajdonítására a ... Rt. technikai számláit használta fel. Ezeket az összegeket kisebb részben visszautalta a korábban megkárosított ügyfelek javára, míg nagyobb részben, összesen mintegy 6.254.200.000 forintot az irányítása alatt álló B. Ltd. ... Rt.-nél vezetett bankszámlájára utalta át. A felperes a befizetett összegeket azonnal felhasználta. Az alperes hivatkozott a Pesti Központi Kerületi Bíróság Bny.4057/1/2005/2. számú - a felperes vagyonára 25.000.000 forint erejéig zár alá vételt elrendelő - végzésének indoklására. A B. Ltd.-hez és K. A.-hoz került pénzek az ügyfeleknek az alperesnél kezelt számláit jogosulatlanul megterhelő cselekményekből származnak, amelyekért végső soron az alperes felel, ezért a jogalap nélküli gazdagodás az alperes terhére következett be. Állította, hogy a felperes a B. Ltd.-n keresztül az alperes által vezetett ügyfélszámlák jogosulatlan terheléséből származó pénzhez jutott.

Az alperes előadta, hogy a kifizetések közvetítőkön keresztül történtek, ezért az egyes pénzmozgásokat a jogosulatlan terhelésétől a végső kedvezményezetttekig nem lehet nyomon követni. A közvetítő számlája azt a célt szolgálta, hogy az alperes ügyfeleitől a bűncselekménnyel elsikkasztott pénzek részben azon keresztül jussanak el olyan személyekhez, akik arra egyébként nem jogosultak.

A tranzakciók közvetítőkön keresztül történtek, és több mint száz ügyfélszámlát terheltek meg. A megterheléseket nem lehet nyomon követni, így a fizetést teljesítő személyek és a felperes közötti jogviszony tartalmáról az alperes közvetlen bizonyítékokkal nem rendelkezik. Az alperesnek nincs lehetősége arra, hogy teljes körűen feltárja a közvetítőkön keresztül történt pénzmozgásokat, azonban a

közvetítő közbeiktatása nem képezheti akadályát annak, hogy a jogalap nélküli gazdagodás visszatérítése iránti követelését érvényesítse.

A felperes érdemi ellenkérelme a viszontkereset elutasítására irányult. Előadta, hogy az alperesnek kellett bizonyítania, hogy az általa követelt 26.000.000 forint melyik ügyfél számlájáról származik és annak érvényesítésére az alperes milyen jogcímen formál igényt. Azt önmagában nem vitatta, hogy az alperes viszontkeresetének alapjául szolgáló összeget a felperes számlájára befizették. Védekezésében arra hivatkozott, hogy a 26.000.000 forint nem az alperes vagyonából származott, és az alperes azt sem állította, hogy vele szemben pert indítottak a kifizetések visszatérítése érdekében. Az alperesnek meg kellett volna jelölnie azokat a tényeket, amelyek jogi összefüggést biztosítanak az alperesi igény és a felperesi gazdagodás között. A büntetőeljárásban kirendelt dr. B. Gy. igazságügyi szakértő tanúvallomása megerősítette, hogy a B. Ltd. magyarországi bankszámláinak tanulmányozása során találkozott egy 564.000.000 forintos átutalással, amelynek forrását nem tudták beazonosítani. Az alperes nem bizonyította azt sem, hogy a két magánszemély által befizetett összeg is az alperestől vagy annak ügyfeleitől származott.

A felperes állította, hogy nem jogalap nélkül jutott a B. Ltd. által átutalt 25.000.000 forinthez, mert azt a perben nem álló F. Kft. és a B. Ltd. által megkötött hitelszerződés dologi adósként a hitelügylet elszámolása során utalták át a felperes részére. Arról nincs tudomása, hogy a B. Ltd. által átutalt 25.000.000 forint korábban honnan származott. A felperes hivatkozott a tulajdonában álló 023/36 hrsz. ingatlan tulajdoni lapján lévő adatra, amelyen látszik, hogy a B. Ltd. javára a felperes ingatlanát vételi jog és jelzálogjog terhelte.

Az elsőfokú bíróság a 2010. március 19-én kelt 15.G.40.868/2008/23. számú ítéletében kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen az alperesnek 26.000.000 forintot, és ebből 800.000 forint után 2001. április 25. napjától, 200.000

forint után 2002. március 26. napjától, és 25.000.000 forint után 2002. május 31. napjától a kifizetés napjáig terjedő időszakra az adott naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegének megfelelő mértékű késedelmi kamatát, valamint 2.150.000 forint perköltséget.

Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában megállapította, hogy az 1.000.000 forint készpénzt K. A., illetve B. K. fizette be. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok körében az eljárás anyagává tette a Fővárosi Bíróság 20008. augusztus 28-án kelt 4.B.728/2005/619. számú büntető ítéletét, amely tényként rögzítette és felsorolta annak bizonyítékait, hogy a K. A. és B. K. által átutalt, illetve befizetett pénzek mindegyike az alperes ügyfeleitől származott. A Fővárosi Ítéltábla által előírt iránymutatásokra tekintettel mindezek megalapozzák az alperes legitimációját, mind a 200.000 forint, mind a 800.000 forint követelés érvényesítése tekintetében. A B. Ltd.-t K. A. vásárolta meg, amely 2001. május 22-én kötött bankszámlaszerződést a ... Rt.-vel, és a 25.000.000 forintot a B. Ltd. ... Rt.-nél vezetett számlájáról utalták át a felperes részére. Az elsőfokú eljárásban kihallgatott szakértők nyilatkozata összhangban állt a büntetőeljárásban előadott nyilatkozatok és okiratok tartalmával, amely szerint a B. Ltd. összes pénze az alperes ügyfeleitől származott, kivéve egy 564.000.000 forintos tételt. Ezt a tételt 2002. július 30-án a B. Ltd. részére utalták át, ezért nyilvánvaló, hogy a 25.000.000 forint nem ebből származott, mert ez korábban történt, mint az 564.000.000 forintos tétel jóváírása. Mindebből megállapítható, hogy a 25.000.000 forint az alperes ügyfeleitől származott, így erre vonatkozóan is fennáll a felperes legitimációja.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 164. § (1) bekezdése alapján a felperesnek kellett bizonyítania, hogy ezek az összegek nem jogalap nélkül kerültek a felpereshez. A felperes a tényállításait bizonyítani nem tudta, mert a tulajdoni lap csupán azt igazolta, hogy egy 170.000.000 forintos összegű hitel miatt terhelték meg az ingatlanát, azonban a tulajdoni lapból nem állapítható meg, hogy a F. Kft. az általa felvett 170.000.000 forint hitelből 25.000.000 forintot tagi kölcsönként nyújtotta a B.

Ltd.-n keresztül a felperes részére. A felperes csak állította, hogy a készpénzben befizetett 800.000 forint és 200.000 forint ellentételezett összegek voltak, és meg sem próbálta bizonyítani, hogy ennek mi volt a jogalapja. Mindezekkel szemben a felek között 2004. január 27-én felvett jegyzőkönyv, valamint dr. P. T. Miklós a büntetőeljárás során tett vallomása is azt támasztotta alá, hogy az átutalásokról és a befizetésekről a felperesnek nem volt tudomása. A fentiek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes a készpénzben befizetett és az átutalt összegekkel az alperes rovására jogalap nélkül gazdagodott. Az elsőfokú bíróság a kamatfizetési kötelezettséget a Ptk. 301. §-a alapján állapította meg, és a perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése, és a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. §-a szerint határozott.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amely elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a viszontkereset elutasítására irányult. A felperes másodlagosan kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet helyezze hatályon kívül és az elsőfokú bíróságot utasítsa újabb eljárás lefolytatására és újabb határozat meghozatalára. Állítása szerint a perben nem sikerült aggálytalanul és kétséget kizáróan bizonyítani, hogy a B. Ltd.-től átutalt 25.000.000 forint, illetve a két magánszemély által befizetett 1.000.000 forint az alperes által kezelt ügyfélszámlákról jogosulatlanul elutalt pénzeszközből származik. Ennek bizonyítása esetén az elsőfokú bíróság alaptalanul hagyott figyelmen kívül olyan közokiratba vagy teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt bizonyítékokat, amelyek a felperes és a B. Ltd. közötti gazdasági kapcsolat meglétét igazolták, ezért a felperes nem gazdagodhatott jogalap nélkül az alperes terhére. Harmadlagosan arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a törvényes felhívási kötelezettsége megszegésével elmulasztotta a tényállást feltárni, és a felperes jóhiszeműségére, valamint az előnynek a visszaköveteléskor való meglétére nézve bizonyítást nem folytatott le, és ilyen bizonyítás felajánlására a felperest sem hívta fel. Előadta, hogy a tanúként kihallgatott szakértők egyike sem állította, hogy az alperesi számlákról elutalt 8.105.000.000 forint mindegyike jogosulatlan átutalásból

származott. Ezt az elsőfokú bíróság sem vizsgálta meg. Nem esett szó a konkrét számlákról és átutalásokról, ezért megalapozatlan az a megállapítás, hogy a 25.000.000 forintot jogosulatlanul utalták át a felperes számlájára. A B. Ltd. nem kizárólag az alperes által vezetett számlákról törvénytelen úton elutalt összegekből jutott forráshoz, és a két magánszemély tekintetében sem bizonyított a jogosulatlan befizetés. Az ítéletben legalább azt meg kellett volna jelölni, hogy a jelen perben bizonyítékként felhasznált büntető ítélet mely részei tartalmazták a tényként elfogadott állításokat. K. A. és B. K. magánszemélyként nemcsak azokkal a pénzeszközökkel rendelkeztek, amelyeket jogosulatlanul vettek fel az alperes által vezetett ügyfélszámlákról. Az elsőfokú bíróságot elfogulttá tette az a tény, hogy mind a B. Ltd., mind pedig K. A. és B. K. érintettek voltak egy nagy port felvert bűnügyben. Az a tény, hogy a jogügylet szereplői bűncselekményeket követnek el, még a jogügyletet nem teszi törvénytellenné. A felperes hivatkozott a 6/1997. (MK.61) MNB rendelkezés 7-8. §-ára és a Ptk. 119. §-ára.

A felperes fellebbezése szerint az alperes adataiból megállapítható, hogy a B. Ltd.-től származó 25.000.000 forint a felperes számára nyújtott hitel volt. A becsatolt pénzpiaci alapjegy vásárlás ugyanezen a napon került kifizetésre. Azt a bizonylatot, amelyen fel van tüntetve a hitel ténye, az alperes anyabankja állította ki. Az elsőfokú bíróság nem tért ki arra, hogy ezt a bizonyítékot miért vetette el. A teljes bizonyító erejű magánokirattal szemben bizonyítani kellett volna, hogy nem hitelügylet történt. A felperes hivatkozott a becsatolt tulajdoni lapra és arra, hogy a jelzálogjogot csak valamilyen jogügyletből származó követelés biztosítására jegyeznék be. A B. Ltd. nem járult volna hozzá a jelzálogjog törléséhez, ha az általa nyújtott hitelt nem fizetik vissza. Megismételte már az elsőfokú eljárás során tett azon nyilatkozatát, hogy dr. P. T. Miklós a tanúvallomásának időpontjában súlyos beteg volt, és 2003. november 10-én elhunyt. Betegségének természete és a kezelés mellékhatásai kizárhatták, hogy minden részletre kiterjedjen a figyelme. A jogi képviselő dr. P. T. Miklós halála után csak arra szorítkozhatott, hogy megismételje az akkori ügyvezető nyilatkozatát.

A felperes a fellebbezésében előadta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a Ptk. 361. § (2) bekezdésének alkalmazhatóságát, ez a mulasztás önmagában elegendő a Pp. 252. § (3) bekezdésének alkalmazására. A felperes 1999. november elseje óta állt kapcsolatban az alperes jogelődjével, és 2002. június 10-ig mindösszesen 44.000.000 forintot fizetett be az értékpapírszámlára. Erről a számláról 34.666.004 forintot vett fel, így még a felperesnek lehetne követelése az alperessel szemben. Egyszer sem merült fel, hogy a felperesnek tudnia kellett volna az alperes akkori vezetői és beosztottai által elkövetett bűncselekményekről, így nem kellett számolnia azzal, hogy kétségbe vonják egy olyan jogügylet érvényességét, amely az alperes, illetve az anyabank aktív közreműködésével zajlott le. A felperes a folyósított hitelből szerzett forrását a saját tulajdonosával szembeni kötelezettségek törlesztésére használta fel, amely abban az esetben, ha az elsőfokú bíróság felhívja a felperest a hiányzó nyilatkozatok megtételére, cégkivonattal, bankszámlakivonattal igazolható lett volna. Tényállásszerű az is, hogy a teljes hitelt 2006. februárig visszafizették, amely visszakerült a B. Ltd.-hez, és az alperes a 26.000.000 forintot csak a 2006. november 2-ai viszontkeresetében követelte először a felperestől.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Előadta, hogy az alperes által vezetett ügyfélszámláján a B. Ltd. számlájáról indított átutalás alapján a felpereshez a kérdéses összegek az érintett időpontokban megérkeztek. A felperes ezeket az összegeket közvetlenül a B. Ltd.-től, K. A.-tól és B. K.-tól kapta. A fenti személyek a felperes részére való fizetés során közvetítőként jártak el, az alperes ügyfelei részére vezetett értékpapír-és pénzszámlák jogosulatlan megterheléséből származó összegeket közvetítettek harmadik személyek, köztük a felperes felé. A B. Ltd., K. A. és B. K. közvetítői minőségét az eljárás során rendelkezésre álló számos okirat - a PKKB végzése, a Fővárosi Bíróság másodfokú végzése, K. A. vallomása, a Főügyészség vádirata, a büntető ítélet, annak 97., 389., 390., 391., 392. és 408. oldala, dr. B. Gy. tanúvallomása - alátámasztja. A jogalap nélküli gazdagodás bizonyítékeként hivatkozott dr. P. T. Miklós tanúvallomására és a 2004. január 27-ei egyeztetésre, a PKKB végzésére,

valamint arra, hogy a közvetítők eljárása azt jelentette, hogy szerepük a jogosulatlanul elsajátított pénzeszközök továbbítására korlátozódott. Köztük és a kedvezményezett harmadik személyek között nem állt fenn valós jogviszony. A felperes a tényállításait nem bizonyította, és a tulajdoni lap sem szolgál bizonyítékul a felperes állításaira. Az a tény, hogy a felperes előadta, hogy az átutalt összeget mire fordította, jogcímet nem keletkeztet. Az alperes által csatolt iratokból az állapítható meg, hogy a felperes a pénzből befektetési jegyet vásárolt, amit később értékesített. A Fővárosi Bíróság is megállapította, hogy a 25.000.000 forint átutalása és a tagi kölcsön között nyilvánvalóan nincs kapcsolat. Az 1.000.000 forint jogalapját a felperes meg sem kísérelte bizonyítani. A felperes visszatérítési kötelezettsége fennáll, és a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján új tény a fellebbezésében nem állíthat, ezért az a tényelőadása, hogy a visszatérítési kötelezettsége azért nem áll fenn, mert jóhiszemű volt és a megszerzett vagyoni előnytől elesett, már nem vehető figyelembe. A jogalap nélkül gazdagodó személy akkor tekinthető jóhiszeműnek, ha a bekövetkezetett gazdagodásról vagy a jogviszony hiányáról nincs tudomása, és az adott körülmények sajátossága folytán nem is várható el tőle, hogy tudjon e körülményekről. A megszerzett összeg elköltése, befektetése vagy hiteltörlesztésre fordítása nem minősül a gazdagodástól való elesésnek.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla iránymutatásának megfelelően a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta és az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával helytálló érdemi döntést hozott. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával is egyetért, azokat csak a fellebbezésben foglaltakra tekintettel egészíti ki.

A Fővárosi Ítéltábla a 13.Gf.40.457/2007/7. számú részítéletében rámutatott arra, hogy a per során egyértelműen bizonyítást nyert, hogy a felperesi számla javára a ... Bank Rt. által vezetett, a B. Ltd. tulajdonát képező számláról került átutalásra

25.000.000 forint, míg két magánszemély 800.000 forint és 200.000 forint összegben az alperes pénztárában teljesített befizetést a felperesi számla javára. Ha valamely ügyfél számlája közvetítői számlának minősül, amelyre más számlákról jogosulatlan átutalások érkeztek, illetve amelyről továbbutalások történtek, a számlavezető felelősséggel tartozik azoknak, akiknek a számlája a jogosulatlan átutalások, illetve továbbutalások miatt jogsértő módon megterhelésre került. Az alperes helytállási kötelezettsége az általa vezetett számlák esetében áll fenn, ha ezekről a számlákról valamely közvetítői számla közbeiktatásával, vagy anélkül is jogosulatlan átutalások történtek, amelyeknek jóváírása a felperesi számlán történt meg. Mindezekre tekintettel az alperes abban az esetben, ha bizonyítja, hogy a jogosulatlanul megterhelt számlákat az alperes vezette, a Ptk. 361. §-a alapján jogszerűen követelheti a felperestől az így hozzákerült pénzösszegek visszafizetését.

Az elsőfokú bíróság a felek által szolgáltatott bizonyítékok együttes és összességében történő értékelése alapján - elsősorban dr. K. J. és dr. B. Gy. igazságügyi szakértők vallomását, és a Fővárosi Bíróság 4.B.728/2005/619. szám alatt meghozott ítéletének a szakértői vélemény-nyilvánításokat magában foglaló részeit alapul véve - a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt felhatalmazásnak megfelelően eljárva, helytállóan következtetett arra, hogy a felperes egyrészt a B. Ltd., másrészt a magánszemélyek, mint közvetítők által, az alperesnél vezetett bankszámlák megterhelésével jutott a bankszámláján jóváírt összegekhez.

Az elsőfokú bíróság okszerűen értékelte azt is, hogy a 2004. január 27-én felvett jegyzőkönyv tartalma alátámasztotta, hogy a perrel érintett átutaláshoz és befizetésekhez kapcsolódóan a B. Ltd. és a felperes között az átutalás alapjául szolgáló jogviszony nem állt fenn. Mindezt a fenti jegyzőkönyv és a Fővárosi Bíróság 4.B.728/2005/619. szám alatt meghozott elsőfokú ítéletében rögzített - a felperes korábbi törvényes képviselője által tett - tanúvallomás is alátámasztotta.

Az elsőfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla iránymutatásának megfelelően, a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt eljárási kötelezettségének eleget tett, a bizonyítási kötelezettségről a feleket tájékoztatta, és az alperes viszontkeresete tárgyában a felek által szolgáltatott bizonyítékok okszerű mérlegelésével hozta meg az érdemi döntését.

A Pp. 164. § (1) bekezdésének alkalmazásával azt a tényt, hogy a gazdagodó a jogalap nélkül szerzett vagyoni előnytől még annak visszakövetelése előtt elesett, a felperesnek kellett bizonyítania. Ebben a körben a felperest a bizonyítási kötelezettségen túlmenően tényállítási kötelezettség is terhelte. A felperes azon állítása, hogy saját tulajdonosával szemben a hozzá átutalt összeget a saját kötelezettségének törlesztésére használta fel, a Ptk. 361. § (2) bekezdésében foglaltak alkalmazására nem ad alapot.

A fenti indokokra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében - a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján, utalással annak helyes indokaira - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen maradt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a értelmében alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján marasztalta a felperest a R. 3. § (2) és (5) bekezdése szerint megállapított ügyvédi munkadíjként felmerült másodfokú perköltség megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2010. november 26.

. Koday Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit s.k.
s.k.
bíró

Dr. Molnár József

bíró

A kiadmány hitelül:
bíróági tisztviselő